

Prvikrat na božjo pot...

Polagoma je prehajala pomlad v bujno, vroče poletje. Solnce je sijalo v polni gorkoti na zemljo in klicalo novih cvetic iz gorkih tal. Ptički so veselo žvrgoleli skakljaje od veje do veje, raznobojni metuljčki so plavali po zraku in sedali na dišeče cvetice, po tleh so pa lazili veliki in majhni žužki, murni in kukci ter prevračali kozolce po zeleni travi.

Pred vasjo se je igrala na majhnem, od solnca ogrevanem hribčku kopica vaških otrok. Večji so imeli tudi svoje mlajše bratce in sestrice s seboj. Kopali so s klinci in pipci zemljo in delali jamice — imenovali so jih hlevčke — kamor so zapirali metulje in murne, ki so jih lovili po mehki travi.

S tem delom so se pečali večinoma dečki; deklice so pa trgale pisane marjetice in modre vijolice ter jih spletale v lepe vence Mariji.

„Tonček“, nagovori Klinčev Anzek svojega tovariša, „boš varoval našo Kristinico, da grem jaz po šmarnic v onile breg? Polovico jih bom dal tebi.“

„Bom, če boš hitro prišel“, odgovori mu Tonček.

„Kajpada bom prišel! Šmarnic bom naenkrat nargal, le pazi na Kristinico, da ne bode kam padla, ker bi bil potem doma tepen.“

In odšel je po šmarnice... Že jih je bil nabral za pol pesti, kar mu udari glasen jok male Kristinice na uho. Ves prestrašen popusti nabrane šmarnice in teče nazaj h Kristinici. Revica je kričala in mahala z malimi ročicami na vse pretege, iz drobnega noska pa ji je tekla kri. Anzeku se je komaj posrečilo utolažiti jo. Z žepnim robcem, ki ga je imel slučajno pri sebi, ji je brisal kri z lica ter jo tešil, kakor je vedel in znal.

Deklice so jokale in dečki plaho gledali, ko so zapazili kri. S strahom so pričakovali, kaj bo. Vendar ni bilo sile. Kristinica se je kmalu zopet potolažila in umirila.

Anzek pa se je hudoval nad Tončkom, zakaj ni pazil nanjo. A ta se je izgovarjal, da je ravno takrat

Kristinica na kamen padla, ko sta s Kocjanovim Franc-
kom devala velikega murna v hlevce.

Pravijo, da je bil Anzek tisti dan doma dobro
namazan z leskovo mastjo, ker je bil Kristinico tako
lahkomiselno pustil pri drugih otrocih.

Ko se je bila umirila Kristinica, igrali so se otroci
dalje, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Bili so polni
veselja ter glasno ščebetali, da so se komaj razumeli
med seboj.

V tem se jim približa Gregorčeva Manica — ža-
lostna. Nje lice je bilo blede, oči skoraj objokane,
lasje razmršeni in obleka zanemarjena. Na prvi pogled
se ji je poznalo, da jo teži težka bridkost. In bilo
je tako

Maničina mati so ležali hudo bolni v postelji,
dasi je bilo zunaj vse v cvetju. Pred enim tednom jih
je bil premočil dež, ko so šli s polja domov. Tako so
se prehladili. Precej zvečer jih je začelo tresti, in morali
so v posteljo. Manica se ni ganila od njih postelje in
stregla jim je, kolikor je le mogla, dasi je bila še
majhna.

Tudi danes je sedela pri materini postelji vse
dopoldne. Ko so ji mati le prigovarjali, naj gre tudi
ona na prosto, da se nekoliko razvedri pri otrocih,
zapustila je materi na ljubo sobo ter prišla k otrokom
na hribček.

„Manica gre, Gregorčeva Manica“, vpili so otroci,
ko so jo zagledali. Imeli so jo namreč zelo radi.

„Manica, pojdi k nam, se bomo igrali slepe miši,
pa potice bomo pekli in kolače iz gline“, tako so jo
vabile deklice.

„Ne grem“, odgovori Manica, „jaz grem rajši
molit k Severjevi kapelici za našo mamo, ki so bolni.
Pa še vi pojdite z menoj!“

„Saj res“, odgovore vsi obenem, „pa pojdimo
še mi. Nekaj rožic že imamo, drugih bomo pa še po
poti natrgali, da jih damo na Marijin oltarček.“

Počasi so se pomikali h kapelici, ki stoji četr-
ure od vasi na vznožju vinske gorice.

Pred kapelico pokleknejo otroci ter nataknejo
šopke in vence na premrežena železna vrata, ki varu-

jejo vhod nepoklicanim gostom. Tu so otroci pomolili, ogledali si lepe slike na steni, posebno Marijo, kako drži Jezuščka v naročju sredi oltarčka. Nato pa so odšli pevaje domov.

„Kje ste se igrali, Manica,“ vprašajo bolna mati Manico, ko je vsa razgreta in veselega obraza stopila v sobo.

„Veste, mamica, na božjo pot smo šli k Severjevi kapelici. Mariji smo nesli rožic, pa za Vas smo molili. Mama, kajne, da niste hudi, ker sem bila šla tako daleč.“

„Nisem huda, hčerka moja. Ti si dobra, in jaz te imam rada in Marija tudi. Pojdi bliže, Manica!“

S solznimi očmi so poljubili mati dobro hčerko, „Če bom ozdravela“, obetali so ji mati, „pa te bova vzela z očetom s seboj na božjo pot na Brezje. Samo pridna moraš biti in očeta ubogati.“

„O saj bom pridna. Mama, ali je daleč na Brezje?“

„Seveda je daleč. Dobro boš morala hoditi, ker se ne bomo vedno vozili.“

„Boste videli, mama, kako bom lahko hodila! Nič me ne bo treba nositi.“

„Pa veste kaj, mama?“

„No, kaj?“

„Punčiko mi boste kupili, tako, kakor jo ima Gorjančeva Micika, kajne, da mi jo boste?“

„Še lepšo, če boš pridna. Pa očeta boš morala tudi še prositi.“

„O, tako lepo jih bom prosila, da mi jo bodo gotovo kupili“, govorila je Manica vsa v veselju.

Gorjančevi materi je šlo na bolje. Čez nekaj tednov so popolnoma ozdraveli in mogli iti zopet na delo.

Ker je bil kmalu potem velik Marijin praznik, sklenili so, da se odpravijo k temu dnevu na božjo pot. S seboj so vzeli tudi Manico, kakor so ji bili obljubili.

Lej, kako se je Manica čudila železnici! — Vedno je mater popraševala, kdo pelje vlak, ker ni videla spredaj konja upreženega. Ko so se v Ljubljani ustavili, občudovala je velike v vrsto postavljene hiše ter z otroško radovednostjo vpraševala zdaj po tem, zdaj

po onem, na kar so ji morali mati vedno odgovarjati. Zelo so morali paziti nanjo, da se ni v mestu izgubila, ko je ogledovala razne mične igrače po izložbah.

„Mama, slišite, tole punčiko mi kupite, ki tako lepo gleda kakor živa. Pa lasce ima take lepe in krilce in čeveljčke“, je prosila Manica vsa vesela, ko je zagledala kopo punčik in drugih igrač na trgu.

„Veš, potem, ko bomo šli nazaj, ti jo kupim, ker bi jo lahko po potu izgubila. Nazaj grede se bomo zopet tu ustavili, pa jo boš dobila“, poučili so jo mati.

Manica je bila skoro žalostna, ker ni dobila takoj punčike, a vendar se je kmalu potolažila, ker je uvidela, da bi jo res lahko izgubila po potu.

Na Brezjah se Manica ni mogla nagledati velike in lepe cerkve. Najbolj pa jo je zanimala Marijina podoba v stranskem oltarju, pred katerim je gorela večna luč v rdečkastem svitu. Na zidu je videla vse polno podob, malih in velikih, v oltarju pa je držala Marija Jezuščka v naročju, prav tako kot je doma v Severjevi kapelici.

Zunaj je mater vprašala, zakaj visi toliko lesenih palic in bergelj na steni

„Vidiš, te berglje so pustili tukaj hromi in nadložni ljudje, katerim je Marija izprosila ljubo zdravje. Sem so prišli hromi, domov pa so šli zdravi“, povedali so ji mati.

Ko so se Mariji zahvalili za prejete dobrote ter se ji iznova izročili v varstvo, poslovlili so se od nje ter odšli proti domu...!

V Ljubljani so kupili Manici ravno isto punčiko, katero je bila izbrala prejšnji dan. Da bi videli, kakšno veselje je imela ž njo! Celo pot jo je držala v naročju ter jo ogledovala od vseh strani... .

Doma ni mogla dopovedati svojim tovarišicam, koliko lepega je videla v Ljubljani in na Brezjah.

Ta božja pot je ostala Manici v živem spominu, in še vedno poprašuje mater in očeta: „Kdaj pojdemo zopet na Brezje?“ ...

I. Nerálov.

